

- Азъ да съмъ бълнувалъ! . . . Какво бълнувахъ?
- Оплакваше се на Елга, че те много боли. . .
- Ехъ, наистина, мозъкътъ ми изгаряше отъ болки. . .

Нѣкакви чудовища забиваха хиляди ножове въ тѣлото ми и не ми даваха минутка отиди.

- Дошло, брате, ще се страда. . .

— Ехъ, това ще бжде цвѣте, ами ако тамъ тия страшни урагани те разкъсатъ на части? . . То би било по-добре. Изведнажъ ударъ и страданията престанатъ. Нѣма мжки, нѣма болки, и нѣма охтежъ по загубени пжтища — направо отъ живота за смъртѣта. Така по лесно се постигатъ висотитѣ на свършенството — съ чиста душа, неопетнено име. . . на брано поле, смъртъ за родъ и честь. . . смъртъ за свобода и слънце. . . — и внезапно завладенъ отъ нѣкаква томлива мисль, той ме погледна съ голѣмитѣ си кротки очи и ме запита напълно обезнадеженъ: — А дали въобще ще успѣемъ да дадемъ свобода на тия страдалци. . . или пкъкъ ще освободимъ земята имъ отъ самитѣ тѣхъ. . . Какъ мислишъ ти, ще пѣятъ ли македонкитѣ своитѣ пѣсни по тия поля, които разоряхме съ гранати и засѣхме съ труповетѣ, на толкова герои и напоихме земята съ кървитѣ си? . . . Ще ги освободятъ ли?

- Щомъ победимъ ще ги освободимъ. . .

— Така . . . правъ си . . . ние още не сме побѣдили. . . Войната сега започва. . . Тя ще продължи и който изтрае той ще победи. . .

— Ей! стига сте бѣбрали, бре! — изрева отъ съседната палатка нѣкакъвъ гласъ, следъ това силно изохка и ние мълчеливо стиснахме ръцетѣ си и се спотаихме.“

* * *

Нѣкаква радостъ бликна въ душата ми. Значи той е мислилъ за менъ. . . Тамъ при леглото на моя миличекъ братъ и той му е помагалъ, когато е билъ въ нужда, когато той е призовавалъ менъ. . . А Храбъръ защо не ми каза нищо за него. . . Ахъ каква съмъ. Той сигурно не знае, че азъ го обичамъ. . .

Станахъ и отидохъ въ стаята при Тихолъ. Той спи здравъ сънъ. Това ме много радва. Наведохъ се леко надъ него и залѣпихъ една цѣлувка върху слабо набръч-